

mødes, siger jeg, med en Beslutning, der støder den gamle Ælternæste tilbage, saa kan Følgen ikke blive nogen anden, end at der optaar en irriteret Stemning, og at man i høj Grad vil tage i Betænkning at gøre noget omhelst videre Skridt for Smødeforretningen, efterat det første Forslag er faldet, saa uheldigt ud. Lad os erindre, vor egen Stemning ligesom for de nordamerikanske Fristater, da den Konvention, til hvilken vi — maaske lidt for tidligt — havde givet vor Samtykke, blev maaget der, og hørge os selv, om vi vilde være tilbøjelige til at begynde en ny Forhandling, med den nordamerikanske Union om et Forhold, efterat dette var passeret. Og lad os sag sammenligne dermed den Stilling, hvor Sverig vilde komme, hvis vi nu her forfattede, hvad der tilbydes; thi her foreligger dog Noget, som ikke laa i det Exempel, jeg nylig henvisste til. Den amerikanske Representation havde aldrig givet tilkiende, at den ansaa Oplyselsen af Overenskomsten for at være nyttig og gavnlig for Amerika, men det have vi tidligere givet tilkiende ved den Beslutning, der er vedtagen af os om at godkende Konventionen, og ved det Samtykke, vi have givet til Myntloven. Der som vi nu tilbagehjælp, hvad der er foreslaaet, kan det kun have den Betydning, at vi ikke ønske at arbejde sammen med Sverig — fordi det norske Storting med 7 Stemmers Overvægt har erklæret at ville isolere sig selv. At forfatte den Indstilling, der nu foreligger, er at tilintetgøre for den nærmeste Tid, og maaske for alle Tider, en Myntoverenskomst med Norden; at fremme for den, er Veien til, at faae Norges senere Sammenning.

Ordføreren. Det ærede Medlem, der nu satte sig, henvendte nogle af sine Ord til mig. Jeg skal svare, at jeg ikke har opfattet Konventionen som en Konvention mellem et vist Antal Individuer, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Jønger) antyder, at der var Spørgsmaal om 2 eller 4 Millioner Mennesker — men jeg har opfattet dens Bæsen som en Traktat mellem de 3 Lande her i Norden. Naar imidlertid Grundlaget for den falder bort, bortfalder for mig ikke alene en Stump af Konventionen, men hele Konventionen. Hvis jeg maa bruge et Billede, som muligvis kan betegne min Mening, saa vil jeg sammenligne denne Sag med en Trefod, naar man slaar det ene Ben af den, ophører hele Begrebet Trefod at være til; den vil ikke kunne staa paa to Ben.

Bille. Min Bemærkning vil blive lige saa kort som den, hvorpaa jeg vil svare. Det er i sin Orden, at ved visse Leiligheder, f. Ex. ved Vægtstaber, gaar det hele overstyr, naar den ene Part trækker sig tilbage; men det er lige saa givet, at der kan møde Tilfælde, hvor flere sammenstemmende Billier kræves, og hvor dog Udeladelsen

af en, to, tre, eller endog flere, Parter, ikke absolut behøver at forstyrre Forholdet, naar den nemlig bliver Noget tilbage, mellem hvilken en Overenskomst med Gavn kan sluttes. Dette Tilfælde foreligger netop her i Fors, at blive ved i Lignelsen med Trefoden, vil jeg netop igjøre det ærede Medlem, som mærksom paa, at han jo gaar paa et Ben, og at det andet vil støde sig mod det tredje.

Seavenius. For mig, er det Bæsenligste i denne Sag, at vi saa hurtigt, ikke kan faae Guldfoden indført i Stebet; for den nu herskende Guldfod. Kan, dette nu ikke ved at vedtage Mindretallets Forslag, eller ikke? Det skulde synes, saa men jeg vil ikke negte, at jeg fra det første Dags blif, jeg saae dette Forslag, har havt nogen Tvivl derom, og at min Tvivl er bleven bestrøket i Dag igjennem Diskussionen. Den meget ærede Finansminister, som dog maa antages klart at kunne behøve, hvorledes Sagen vil stille sig, har tydelig nok i Dag antydet, at han kun antog, at Sagen vilde blive gennemført, hvis vi vedtage Forslaget, saaledes, som det er kommet fra Lands tinget; og naar jeg ser hen til, hvad det meget ærede Medlem for Sove Amts 2den Valgkreds (Alberti), der er en af Mindretallet, og som er Formand i Udvalget, i Dag har udtalt, saa fremgaar det aldeles bestemt, at han ønsker Sagen udsat, og at han kun tvungen paa Grund af at han indvinner, at det er nødvendigt, at Guldfoden, snarest muligt indføres, er gaaet til det Forslag, der foreligger fra Mindretallets Side; dette fremlyser saa tydeligt, som muligt, af hans Forædrag i Dag. Naar jeg altsaa ser hen hertil, saa bliver min Stilling den, at jeg tager det Sikre i Stemmer i Folkethinget i Dag imod Regjeringen, saa er det sikkert og vist, at vi faae Guldfoden, hvorimod, det, hvis Mindretallets Forslag vedtages, er en uvist, man kan have et Haab derom, men det er uvist, om Loven da kan føres igjennem, og mine Hæver; jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at det virkelig ikke er Noget at spørge med, at opfatte denne Sag, for længe, i Solvet; synker ganske vist, er det hidtil sunket ret jævnt i Verdi, men der er al mulig Rimelighed for, at dette Forhold vil, forandres, der er al mulig, Rimelighed for, at Solvet vil synke hurtig og pludselig i Verdi, at det ikke alene vil synke meget betydeligt, men at det vil synke paa en uregelmæssig Maade, hvad der vil være endnu værre for os. Preussen, Tydskland, Naar i Begreb med at satte sit Sølvi ud af Circulation. Det er ikke umuligt, maaske endog ret rimeligt, at den ahyre Masse af Femfrants stykker, der ere udmyntede, allerede fra ældre Tid og nu her i den sidste Tid for, at betale Krigs contributionerne, ligeledes snart vil blive satte ud af Circulation, og da ville Lande, som, naar det Tidspunkt indtræder, ikke have taget Guldi i Stebet for Sølvi, kunne tælle deres Tab ikke i Tusinder, men i Hundre tusinder. Jeg vil derfor